

Henrik Sass Larsen (S):

Danmark har en stærk økonomi. Danmark er et rigt land. Langt de fleste mennesker har et godt, arbejdsomt og trygt liv. Langt de fleste bakker vores fælles ramme for tilværelsen, det danske velfærdssamfund, massivt op.

Der burde egentlig ikke være grund til at minde om, at den virkelighed er et resultat af en tilstræbt udvikling, et resultat af generationers kamp og arbejdsindsats for at skabe et socialt retfærdigt og effektivt samfund med værdige valgmuligheder til alle, en ligelig fordeling af værdierne og et solidarisk fællesskab, hvor ingen skal forblive fortabte uanset social situation.

Netop vores debat i dag er måske alligevel en god anledning til i disse historieløse tider at minde om, at den vision og det ønske om et bedre samfund ikke var noget, der stod i hverken partiet Venstres eller Det Konservative Folkepartis partiprogrammer. Det blev kun en realitet i en alliance mellem Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre.

Højrepartierne i Danmark er, som regeringen i dag, forvaltere af en socialdemokratisk-radikal samfundsmodel. De synes for det meste og i princippet at have anerkendt styrken ved vores særlige samfundsmodel, som i talrige sammenhænge viser sin konkurrencedygtighed og tiltrækker enorm international opmærksomhed.

Det er ikke noget, vi surmuler over fra socialdemokratisk side, tværtimod. Som udgangspunkt burde den indstilling jo betyde, at vi kunne træde et stort skridt videre i danmarkshistorien og samarbejde om en politik, der befæster og udbygger den samfundsmodel, der virker så glimrende og samler så bred folkelig tilslutning.

Som langt de fleste både her i Folketinget og i befolkningen har bemærket, er det imidlertid ikke den tendens, der gør sig gældende for øjeblikket i dansk politik. Det er finansloven og de forhandlinger, der ligger til grund for dens tilblivelse, et godt eksempel på. Regeringen har for femte år i træk besluttet, at man helt alene vil tilrettelægge og tage ansvaret for den økonomiske politik og udviklingen af den velfærd, der ellers tilsyneladende er så bred enighed om.

Netop velfærden bliver uden tvivl det helt centrale emne for de kommende måneders politiske debat. Velfærdskommissionen har for nylig afleveret sin rapport med dertil hørende anbefalinger, og tak for den. Vi synes, det er en spændende rapport og et solidt analysearbejde, som er blevet leveret.

Udgangspunktet for rapporten er at sikre velfærdssamfundet fremover. Det er et udgangspunkt, vi kan tilslutte os.

Udgangspunktet er ligeledes, at der er behov for reformer af velfærden. Også her er vi enige.

Fra Socialdemokratiets side vil vi derudover lægge til, at velfærdsreformer skal bruges til velfærd. Med det udgangspunkt er vi klar til at tage medansvar for de nødvendige tilpasninger af de bestående velfærdsordninger.

I det hele taget tror jeg, at det er afgørende, også for befolkningens forståelse og accept af sådanne tilpasninger, at alle parter åbent præsenterer de grundlæggende hensyn, der for dem overhovedet berettiger mere eller mindre til omfattende reformer.

Ikke mindst på grund af regeringens, skal vi kalde det langmodighed har debatten om velfærdsreformer alt for ofte handlet om, hvornår eller hvordan reformerne ville ramme, men alt for sjældent om, hvorfor de overhovedet kunne være at foretrække frem for status quo. Her synes jeg i al beskedenhed, at vi fra socialdemokratisk side er en smule foran konkurrenterne til højre for midten. Den linje vil jeg gerne fortsætte og udbygge her i dag forhåbentlig til inspiration.

For os bygger ønsket om reformer på to afgørende hensyn; for det første på nødvendigheden af en forsvarlig finansiering af de fælles velfærdstilbud og for det andet på nødvendigheden af yderligere investeringer i mennesker.

Regeringens nuværende udgiftspolitik, som illustreres glimrende ved den foreliggende finanslov, bygger desværre på en sparestrategi, som forsømmer begge hensyn. Med velfærdsreformer fjerner vi ethvert sagligt grundlag for at køre videre i den retning.

Kl. 10.10

Fællesskabet, velfærdssamfundets finansiering, er solidarisk, og princippet om fri og lige adgang efter behov og ikke efter pengepungens størrelse er ikke til forhandling hos os.

Uanset hvor vi ser os rundt i den øvrige verden, hvor der findes velfærdssamfund, er prisen for mindre fællesskab – d.v.s. mere privat forsikring og mindre offentlig – større ulighed på bekostning af de svageste i samfundet. Det er der ingen grund til at stræbe efter.

Og det er ikke engang billigere. Regner man udgifter til private forsikringer sammen med skattetrykket, bliver regnestykket ikke, at velfærden kan leveres billigere, kun, at den bliver mindre retfærdigt fordelt.